

## LONDÝN 2011

Jak již stalo se dlouholetou tradicí, i léta páně 2011 byla vyslána expedice vybraných studentů našeho gymnázia do tepající metropole Spojeného království, Londýna. Pout' započala sklonkem léta, když Slunce ozářilo první den zářijový žářem nejjasnějším. I shromáždili se vybraní studenti, kufry své odloživší do prostoru zavazadlového a už místa hledají, v ruce jen ranec od maminky. Přesun do Prahy zdál se býti pouhým lusknutím prstů oproti Odyssei následující. My však vytrvali a než jeden den uplynul, jak bájný Avalon z mlh se nám vyjevila (předměstí) tepající metropole Spojeného království, Londýna.

Přístřeší v centru Londýna nám jako obvykle poskytla Lady Flannery, opravdová anglická dáma vybraných způsobů. Nebyl čas ztrácet čas, shodili jsme batohy, učinili hygieně zadost a už jsme unavení, leč nadšení, vyrazili vstříc prvnímu (nebo spíše nultému) dobrodružství – návštěvě čtvrti Greenwich s Naval Academy a slavnou hvězdárnou, kudy prochází nultý poledník. Výhledy z Greenwichského kopečku byly v ono slunné odpoledne neobvykle nádherné a všichni jimi byli značně ucarovaní, nicméně přišla i první zrada: vstup do ještě donedávna volně přístupného areálu okolo mosazného pásu děličího svět na východ a západ byl zpoplatněn. Někteří výletníci se o tento zážitek čítající nejen onen poledník, ale i zajímavá muzea, ochudit nehodlali a vstup si zaplatili. Ti ostatní si vystačili s nultým poledníkem pro chudé, který se nacházel za plotem hvězdárny, a tudíž byl zdarma. Čtvrť Greenwich jsme opustili unikátním pěším podchodem pod Temží a hromadnou dopravou dojeli k proslulému Toweru, kde byla skupina rozpuštěna. Volnost takto získaná nám natolik ucarovala, že jsme se rozhodli i větší část následujících dní procházet Londýnem na vlastní pěst. A pokud jste dychtiví vědět, kam jsme zamířili – po Tower Bridge do Southwarku, kde se nachází spousta moderních budov, především pak nové radnice. Další den jsme tedy z rána vyrazili se skupinou a navštívili část Hyde Parku Kensington Gardens, obdivovali obří pozlacenou sochu prince Alberta a nedalekou Royal Albert Hall. U Natural Science Museum jsme se se skupinou rozloučili a vydali se úplně jiným směrem, k British museum. Tam nám, jakožto maturantům z dějepavy, čelisti zarachotily o podlahu neb kontrabandu nakradeného ze všech možných časů i prostoru (výrazivo pro fyziky) zde bylo opravdu těžko uvěřitelné množství. Po X hodinách (pro matematiky) jsme už byli tak uchození a unavení, že jsme se rozhodli udělat Bristkému museu pápá (pro děti) a vyrazili opět vstříc velkoměstu. Prvotní plán byl najít manu – nedaleká čtvrť Soho se zdála býti pro tuto misi ideální. Nakonec nás zdejší Tesco pohostilo lahodnými i méně lahodnými pokrmy za zanedbatelný obnos. A tak jsme se s nově nabytou energií vrhli prozkoumávat okolí, kteréžto se ukázalo býti čtvrtí skýtající mnohá dobrodružství. Ulice plné pubů, krámů se všim možným i nemožným, lidi v oděvech nejrůznějších forem, barev i obsahu, mnohé erotické prodejny pokrývající svou nabídkou snad všechny legální fetiše a sexuální orientace. A hlavně: ta všudypřítomná atmosféra pulzujícího života a chaosu pro Soho tak typická! Ano, v Sohu jsme si připadali jako opravdoví světoběžníci. Nohy nás nesly dál a dál a my nakonec došli až do Covent Garden, neméně živé čtvrti s půvabným trhem a luxusním Apple Storem. Tam jsme se s lehkým závanem sentimentu spojili s rodinou, kamarády a spolužáky díky poskytovanému volnému přístupu k internetu. Čas byl ovšem neúprosný a nic nedbal toho, jak se dobře bavíme. Proto vyrazili jsme do nejbližší stanice metra a frrr do hotelu, kde jsme ihned odpluli do říše Morfeovy. Další dny se vezly na vlně neméně vzrušující. Neděle – to byla procházka podél kanálu až do Camden Town, kde jsme navštívili obří market (pauzon, nevedet to v češčina). Navzdory otravnému mrhnutí jsme vydrželi procházet tímto nekonečným labyrintem plným cetek, hadříků a jídla dlouhé hodiny. Tór je vošem pěkný mrzout a začal se pořádně rozčilovat. Zmokli jsme jako ty slepice a celí promočení se doplazili do nákupního ráje, Oxford street. Zářé gigantických obchodů přečpaných zbožím nadmíru nádherným nám opět vrátila úsměv do větrem ošlehaných a dešťovkou mokrých tváří. Po několika hodinách intenzivního zkoušení, rozmýšlení a hlavně hýření jsme už ale byli opravdu vyčerpáni a rozhodli se proto strávit večer v teple a klidu našeho hotýlku. Pondělí bylo ve znamení atrakce největší – prohlídka starobylého Westminster Abbey. V tomto chrámu, pro království snad nejdůležitějšímu jsme mohli pocítit váhu historie a neměnných tradic této vznešené

země. Hroby vládců, šlechticů a duchovenstva společně se stále přetrvávající atmosférou všech korunovací a svateb, která už se jaksi vsákla do zdejších starobylých zdí, učinily z této návštěvy neopakovatelný a až posvátně hluboký zážitek. Katedrálu jsme opustili plni dojmů, avšak program byl nabitý a nenechal nás v našem mystickém zamyšlení moc dlouho. Směle jsme pokračovali okolo ikonické budovy britského parlamentu. Poté jsme překročili mocnou Temží a vydali se po jejím malebném břehu, dokavad' jsme nestanuli před omračující budovou staré elektrárny, nyní sloužící jako sídlo jedné z nejlepších světových galerií moderního umění, Tate modern. Už toho o nás z tohoto skromného vyprávění můžete vědět dost – tady předkládáme další tvář: jsme i milovníci umění, a proto jsme si nemohli návštěvu tohoto svatostánku moderního umění ujít. Zbožná úcta a pokora opět prostoupila naše srdce mírou, jestli je to vůbec možné, ještě větší než Westminster Abbey. Nechybělo mnoho k dojatým slzám a ohromnému upadnutí na kolena. Lymfatický systém seslal na naše těla sprchu endorfinu a naše mozky si lebedily v dopaminových lázních. Ano, přátelé, ucítili jsme přítomnost boha! Po několika hodinách, které ovšem utekly jako snový okamžik, jsme duševně elérování opustili galerii a potřeba usadit se někde a důkladně prodiskutovat, co jsme právě zažili, jasně určila náš další kurz. Však co je lepší na večerní usazení se než pravý anglický pub. V úterý nám byl ponechán volný den, který každý využil, co hrdlo (i jiné části těla) ráčilo. Necháme ho zahalený tajemnem. A tak nám, ani jsme se nenadáli, přišla středa, den smutku.

Krokodýlí slzy se nám valily z očí, když jsme mávali z okna autobusu mizející siluetě tepající metropole Spojeného království, Londýna, s vědomím, že nás čeká už jen ta nekonečná pouť zpět domů a potom neveselý návrat do lavic školních.

Musíme rozhodně říci, že tepající metropole Spojeného království, Londýn, své pověsti dostála.

Andrea Lančová, Vojtěch Mýlek  
6.B